

Kathryn
Le Veque

*Obávaný
rytíř*

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2008, 2014 by Kathryn Le Veque
Published by agreement
with Book Cents Literary Agency
and Corto Literary Agency.
Translation © Nikola Polzerová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE DARK LORD
vydaného v roce 2017
nakladatelstvím Dragonblade Publishing,
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-046-7

*„Pán, Soudce skutků – Zle skončí ten,
kdo v kruté úzkosti uvrhne duši v náruč plamenů.“*

Béowulf, kapitola II
(překlad Jana Čermáka z roku 2003)

KAPITOLA JEDNA

*Květen 1180
Skotské pohraničí, Anglie*

Držel ji za vlasy. Zlaté prameny sevřel do špinavé plátové rukavice. Snad proto, že se ho pokusila kousnout, a on se nechtěl znovu vystavit ostrým bílým zubům. Nebo jednoduše proto, že byl surovcem oddaným Ajaxu de Veltovi a neznal nic jiného než násilí a děs. Ať už byl důvod jakýkoliv, držel ji pevně. Byla lapená v pasti.

Lady i její otec klečeli uprostřed velké síně v hlavní věži hradu, jenž ještě donedávna patřil jim. Po tom, co se místa zmocnila horda nepřátelských ozbrojenců, stal se z hradu jejich žalář. Staré kamenné zdi pamatovaly radost a smích, nyní však místnosti zachvátil všudypřítomný teror.

De Veltovo vojsko hrad Pelinom dobylo před půlnocí. Prorazili tunel pod severovýchodní věží, jež nápor nevydržela a zřítíla se. Dcera s otcem a zbylým lidem se z hradu snažili uniknout, de Veltovi muži je však obklíčili ze všech stran. Neměli žádnou šanci.

Ze všech koutů se rozléhal vzlyk a pláč. Dívku zajal statný rytíř, na jehož kovovém brnění zahlédla zaschlou krev. Jímala ji hrůza. Tiskla se k zemi a třásla se po celém těle. Na severu Anglie, kde neplatily žádné zákony, se každý doslechl o zvěrstvech, jež páchala de Veltova armáda. Panovaly krušné a temné časy. Tušila, že co nevidět stanou tváří v tvář peklu.

Koutkem oka zahlédla svého otce. Sir Keats Coleby byl hrdým mužem a vpád vojska nesl statečně. Bylo záhadou,

proč ho jakožto správce území na místě nezabili. Nejednali s ním však v rukavičkách. Toužila spatřit jeho tvář, jenže rytíř jí hlavu znovu přitlačil k zemi. Nosem narazila na studený kámen.

Kolem nich se šířil povyk. Zatímco zoufalý nářek se pomalu vytrácel, ozbrojenci z plných plic řvali své rozkazy. Strachy nedýchala. Nechtěla si ani představit, jakých krutostí se na služkách a vojácích dopouštějí. Do očí se jí nahrnuly slzy, ona se jim však bránila. Přemítala, co si de Velt připravil pro ni a jejího otce.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. S obličejem přitlačeným ke kamenné zemi zaslechla hluboký burácivý hlas.

„Tvé jméno, rytíři.“

„Sir Keats Coleby,“ odpověděl otec bez zaváhání.

„Jsi panovníkem Pelinomu, není-liž pravda?“

„Tak jest.“

„A ta dívka?“

„Má dcera, lady Kellington.“

Síň naplnilo zlověstné ticho, prostorem se ozýval jen dusot těžkých bot. Nedokázala odhadnout, kolik mužů je obklopovalo. Zdálo se, že celá armáda.

„Pust' ji,“ nařídil hlas.

Ruka okamžitě uvolnila sevření a Kellington bázně zvedla hlavu vzhůru. Shlíželo na ni několik nepřátelských tváří, některé zpoza hledí, jiné bez helmy. Napočítala šest mužů – tři rytíře a tři řadové vojáky. Za ní nepochybně stáli další členové vojska, ale na to raději nemyslela. Čekala na verdikt a srdce jí tlouklo jako splašené. Nato ji oslovil rytíř po pravici.

„Kolik je ti let, děvče?“

Ztěžka polkla. Měla vyschlá ústa a z hrdla jí vyšel tichý kašel. „Prožila jsem osmnáct let, můj pane.“

Rytíř jejím směrem udělal několik dlouhých kroků, načež k němu odvážně zvedla jantarově hnědé oči. Vypadal mladistvě, na bradě mu rašily první vousy a blond vlasy měl

střížené nakrátko. Nepůsobil tak hrozivě, jak si představovala. Nedala se však ošálit. Přívrženec Ajaxe de Velta v sobě nemohl skrývat ani špetku dobré vůle.

„Slouží tvůj choť Pelinomu?“ položil další otázku, tentokrát klidnějším tónem.

„Nejsem vdaná, můj pane.“

Rytíř se ohlédl na Keatse, jenž mu pohled směle opětoval. Následně se k oběma obrátil zády a dcera s otcem strnuli strachy. Kellington z něj nespouštěla zrak, nedokázala si udržet klidnou mysl. Přestože vždy oplývala rozvahou, v tu chvíli ji ovládalo zděšení.

„Je na hradě přítomný jiný člen vrchnosti?“ Rytíř se k nim otočil čelem. „Pouze panovník a jeho dcera? Žádní synové, choti ani bratři?“

Keats zavrtěl hlavou. „Jen já a má dcera.“

Úmyslně vynechal oslovení *můj pane*. Jestliže to rytíři vadilo, nedal na sobě nic znát. Namísto toho svou pozornost obrátil k zavěšeným obrazům, stropu a stěnám. Pelinom nebyl rozlehlý, avšak bohatý, strategicky umístěný hrad a ozbrojence těšilo, že se jej zmocnili, aniž by přišel k velké úhoně. Křik znovu nabyl na síle, rytíř na hluk nedbal a obořil se na Keatse.

„Pakliže mi lžeš, věz, že to pro tebe bude mít zlé následky,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Všichni kromě členů vrchnosti jsou bez milosti zavražděni, tudíž se raději přiznej hned, než zabijeme někoho, koho shledáváš důležitým.“

Keats se nikterak nebouřil, Kellington však vytřeštila oči. Nikdy nebyla vězněna, a nebyla tedy znalá pravidel chování vězně. Většinu svého mladého života strávila v bezpečí za stěnami Pelinomu. Surové obléhání pro ni bylo nové a velmi nepřijemné.

„Co to znamená?“ vyslovila otázku, než se stačila zadržet. „S námi na hradě žijí rytíři a sluhové, kteří mu slouží a...“

Muž se zadíval dívčíným směrem. „Již se jimi nemusíš zabývat.“

Bez rozmyslu vyskočila na nohy. „Můj pane, prosím,“ vydechla a krásná tvář se jí zkřivila utrpením. „Když došlo k zajetí, rytíř a přítel mého otce jménem sir Trevan nám dělал společnost, avšak nyní není k vidění. Prosím, neublížuj mu. Má malé dítě a...“

„Slabí a nedospělí jedinci okusí ostří meče jako první. Ve vojenském prostředí zabírají jen místo a ostatní kvůli nim nemají co jíst.“

Kellington se oči zalily slzami, hrdlo se jí sevřelo. Ústa si bezděky přikryla dlaněmi. „To přece nesmíš,“ zašeptala. „Sir Trevan se svou ženou čekali celé roky, než se jim vytoužený syn narodil. Je tak malý a bezbranný. Nesmíš mu ublížit. Snažně tě prosím.“

Rytíř zvedl obočí, načež se rozhlédl po ostatních stoupenících. Byli to skrz naskrz de Veltovi muži, vychovaní k boji a vždy připraveni. Neznali nic než smrt, zkázu a chamtivost. S nikým neměli slitování. Opět se zadíval na Keatse.

„Vysvětli dceři, jak to chodí,“ odvrátil se od nich, zdánlivě zahloubaný. „Poslouchám.“

Keats si hlasitě povzdechl a pohledem zavadil o svého jediného potomka. Přestože již Kellington dospěla, nebyla vyšší nežli dítě. Drobná postava jí však neubírala na smyslné ženskosti, jíž překypovala už od raného věku. Keats nachechtal nejednoho nápadníka, jak si se značným zájmem prohlíží dceřiny zlatavé vlasy a andělskou tvář. Upřímně jej překvapilo, že ji de Veltovi muži ještě nezneuctili, neboť byla skutečně nádherná. Nechtěl na to ani pomyslet. Věděl, že je jen otázkou času, než k hanebnému činu dojde, a že jí nedokáže pomoci. Z pouhé představy mu bylo na umření.

„Kelli,“ promluvil k ní jemně. „Chápu, že nerozumíš tomu, co se kolem tebe děje. Nikdy ses v podobné situaci neocitla. Ve válce neplatí žádná pravidla. Přemožitel činí, co se mu zlíbí, a my, jakožto zajatci, se musíme podřídit.“

„Zabít nemluvně?“ roznítla se. „Nepřijatelné. Šílené. Proč musí o život připravit dítě? Ničeho se nedopustilo!“

„Ale mohlo by, až vyrostete.“ Keats se jí snažil upokojit. „Vzpomeň si na bibli, v níž se píše, že faraon ze strachu, aby jeden z nich v budoucnu nesvrhl jeho nadvládu, nechal povraždit všechny novorozence Izraele. To stejné se odehrává i ve válce, dceruško. Nepřítel nevidí muže, ženy či děti, vidí jen možné vrahy.“

„Správně jsi zachytil pojetí zkázy.“

Síní zaburácel hluboký, dunivý hlas a přítomní se za ním do jednoho otočili. Keats poprvé za celou dobu projevil emoce. Vypouklil oči a barva z tváře se mu vytratila. Kellington z příchozího nespouštěla zrak. Všimla si, že kolemstojící muži zpozorněli. Rytíř, jenž je zpovídal, k němu kvapem přiskočil.

„Můj pane,“ pravil. „Zde je sir Keats Coleby, panovník Pelinomu, a jeho dcera lady Kellington. Tvrdí, že na hradě kromě nich nepobývají žádní členové vrchnosti.“

Muž stojící u vstupu do sálu byl oděn do kovového brnění potřísněného krví. Na hlavě měl nasazenou obrovskou helmu s rohy. Byl o hlavu vyšší než nejvyšší muž v místnosti a dlaně se velikostí podobaly dřevěným tákům. Jeho postavu nešlo označit jiným slovem než kolosální.

Prýštilo z něj všechno zlo, co kdy spatřilo světlo světa. Kellington z něj cítila samu zhoubu a srdce se jí bolestivě rozbušilo. Odolala touze rozběhnout se k otci a hledat u něj ochranu, neboť věděla, že před ním by ji žádný smrtelník uchránit nedokázal. Jen co obr vkročil do síně, samotný vzduch nabyl jinou energií. Dotíral na ni jako těžké závaží.

Hlavu krytou helmou otočil na rytíře, jenž ho přišel přivítat. Nato si stáhl plátovou rukavici a odkrytou rukou nadzvedl hledí.

„Já slyšel totéž,“ odpověděl hlubokým hlasem. „Napočítali jsme čtyři rytíře, včetně Colebyho. To by tedy mělo být vše.“

„Žádáš dokončit výslech, můj pane?“

Obr zajatcům poprvé věnoval pozornost. Když na sobě Kellington ucítila jeho oči – jediná část obličeje, jež byla přes helmu vidět – všimla si prapodivné věci. Levé oko mělo

blátivě hnědou barvu, zatímco pravé v sobě mísilo zářivě zelenou. Ten muž měl dvoubarevné oči. Vyvedlo ji to z míry a znovu ji zachvátila panika.

„Zaslechl jsem váš rozhovor,“ pravil ten mohutný muž se zrakem stále upřeným na Kellington. Nato se obrátil na Keatse. „Tvé vysvětlení bylo správné. Rozumíš zásadám ozbrojeného střetu i vedení války, alespoň tedy nedojde k nedorozumění.“

Keats neodpověděl. Nemusel totiž. Věděl, co je zač, a bolelo jej z toho u srdce. Rytíř přešel po místnosti a přes zdvižené hledí se poškrábal na čele. Kellington na něm visela očima. Když prošel těsně kolem ní, sotva dosahovala k jeho hrudi.

„Mé jméno je de Velt,“ prohlásil a otočil se na zajatce. „Hrad Pelinom od nynějška patří mně a vy jste mí vězni. Pakliže chcete prosit o život, teď nastal vhodný čas.“

„Musíme prosit o život?“ vyrazila ze sebe Kellington. „Ale proč?“

Obr se na ni podíval, jeho ústa zůstala zavřená. Místo něj odvětil druhý rytíř, jenž je prve zpovídal. „Jste nepřátelé. Jak jinak s vámi naložit?“

„Nemusíte nás přece zabíjet,“ trvala na svém a očima těkala z jednoho muže na druhého.

„Kelli!“ pokáral ji otec zprudka.

„Ne, otče,“ odbyla ho a oči obrátila zpět k de Veltovi. „Prosím, můj pane, ušetři naše životy. Copak ty bys Pelinom nebránil, kdybys byl jeho vládcem? To z nás ještě nedělá nepřátele. Chránili jsme sami sebe, to je naše právo.“

De Velt si dívku chvíli prohlížel, načež pohlédl na muže po svém boku.

„Chop se Colebyho.“

„Ne!“ vykřikla Kellington a vrhla se kupředu. Zakopla o vlastní nohy a padla de Veltovi do náruče. Jemnými pěstičkami tloukla do odpudivého brnění. „Prosím, můj pane, nezabíjej mého otce. Snažně tě prosím. Učiním, cokoliv si přeješ. Jen ho nezabíjej. Prosím.“

Jax* ji zpražil chladným pohledem. Jeho další slova patřila ozbrojencům. „Učiňte, jak kážu. Odvedte toho starce.“

Nedokázala zadržet příval slz. „Prosím, můj pane,“ žadonila. „Doneslo se ke mně, že s nikým nemáš slitování, a bylo by snadné dát těmto zvěstem zapravdu. Já však věřím, že každý muž je schopen soucitu, můj pane, dokonce i ty. Prosím, prokaž nám svou milost. Nepáchej tato zvěřstva. Můj otec je čestný muž, pouze bránil své území.“

Jax jí nevěnoval pozornost. Sledoval, jak muži zvedají Keatse na nohy. Ten měl oči jen pro svou rozrušenou dceru.

„Kelli,“ oslovil ji znovu. „To stačí, dceruško. Než opustím tuto místnost, chci ještě naposledy vidět tvou statečnou tvář.“

Kellington však na otce nedbala a dál prosila. „Vezmu na sebe jakýkoliv trest. Jestliže ušetříš život otcův a našich služebníků, s potěšením se tomu podrobím. Se mnou si dělej, co uznáš za vhodné, ale ostatní ušetři. Naléhavě prosím, můj pane.“

Jaxův obličej byl jako z kamene. Protože slovy nic nez mohla, vymanila se ze sevření, doběhla k otci a snažila se vměstnat mezi něj a vojáky, již ho vlekli ze sálu. Keats jí chtěl v odporu zabránit, měl však svázané ruce.

„Ne, otče,“ vzlykala a ovinula paže kolem jeho levé nohy. „Nedopustím, abys ostří meče čelil sám. Budou muset zabít i mne.“

„Ne,“ odporoval jemně. Doufal, že rytíři mu s jeho jediným dítětem dopřejí alespoň chvíli o samotě. Zvedl svázané ruce a neohrabaně dívku objal. „Tvůj čas ještě nenadešel. Budeš žít a budeš silná. Věz, že mé srdce patří tobě, dceruško. Jsem na tebe pyšný.“

Kellington se nekontrolovatelně rozplakala. Zatímco muži se je od sebe snažili odtrhnout, otec ji naposledy políbil. Pak

---

* Jméno Jax je v textu užíváno jako varianta křestního jména Ajax, kterou autorka zvolila pro hrdinu tohoto románu (převzato z originálu).

někdo dívku popadl za drobný pas a odtáhl ji stranou. Ten někdo byl de Velt.

„Dívku vsaďte do žaláře,“ nařídil. „Otce zaveďte na nádvoří a počkejte na mne.“

Nešťastníci předal světlovlasému rytíři, jenž si ji přehodil přes rameno. Když se otočil k východu, aby následoval odcházející průvod, dívčiny oči našly de Velta.

„Prosím, ušetři ho, můj pane,“ žadonila. „Vezmu vše na svá bedra, jen mu prosím neubližuj. Je pro mne vším.“

Jax beze slova sledoval, jak ji rytíř odnáší pryč. Nekopala kolem sebe ani se nebránila, jako když ji zajali poprvé. Vypadala poraženě. Výraz v tváři na něj však zapůsobil víc než jakýkoliv odpor. Díval se za ní, dokud se mu neztratila z dohledu, načež si navlékl rukavici.

Neplýtvat časem na soucit. Byl koneckonců Jax de Velt.

KAPITOLA DVA

Kellington do žaláře Pelinomu zavítala již nesčetněkrát, Kale nikdy coby jeho obyvatel. Jako malá zde podnikala různé hry, s dětmi služek si v něm například hrávala na schovávanou. Přestože prohrála, prohlásily ji za vítězku. Tak se se zhýčkaným jedináčkem panovníka hradu zkrátka zacházelo. Ať si hrály na cokoliv, pokaždé vyhrála. Prožívala slastný život.

Až doposud. Toto však nebyla žádná hra, nýbrž krutá realita. De Velt se zmocnil jejich krásné pevnosti, umístěné poblíž skotských hranic, a ona z toho byla pochopitelně

nešťastná. Seděla schoulená v koutě žaláře a truchlila nad otcem, rytíři a jejími přáteli, již padli do rukou šílence. Rozmýšlela, zda je jedinou přeživší obléhání, zda zůstane do konce svých dní uvězněná v zatuchlém žaláři, kde jí společnost dělaly jen krysy a jiná havěť. Zda ji nakonec potká stejný osud jako její rodinu a známé. Nadcházející budoucnost nevěštila nic dobrého.

V žaláři strávila minimálně dva dny. Poznala to podle množství pokrmů, jež jí mlčící vojáci přinášeli. Měli se před ní stejně na pozoru, jako ona před nimi. Čas utíkal, ona jedla, spala a vzlykala. Netušila, zda venku panuje noc či den. Vše se zdálo neskutečné a zasmušilé.

Po třetí snídani zaslechla, jak někdo otevřel vstupní dveře. Poněvadž se zadržávaly, dotyčný do nich silou zatlačil, až deska zhotovená z dubu a železa hlasitě zaskřípala. Jelikož již byla po jídle, zalekla se, kdo by mohl být oním příchozím. Na kluzkém kameni duněly těžké kroky, přibližovaly se. Kvůli husté tmě si sotva dohlédla na špičku nosu, návtěvník však v ruce svíral pochodeň.

Obrovská bota došlápla na poslední schod a vydala se jejím směrem. Světlo zaplavilo věžeňskou kobku a Kellington ihned pochopila, že příchozím je de Velt. Přestože na sobě neměl obvyklé brnění, poznala krví potřísněnou kroužkovou košili, opotřebovanou každodenním nošením. Nejvíce ze všeho jej však prozrazovala jeho výška. Nešlo jej s nikým zaměnit.

Vzrůstající panika rázem pomasla. Pokud ji přišel zabít, nikterak tomu neunikne. Neměla žádnou zbraň ani způsob, jak se bránit. K tomu byl třikrát větší než ona. Představa blížícího se konce jí vehnala slzy do očí, jedinou útěchou jí bylo vědomí, že se brzy shledá se svým otcem a matkou v nebi. Upíjala se na tu myšlenku ze všech sil, i když to nebylo snadné.

V ruce svíral starý železný klíč, načež s ním bránu odemkl a šklubnutím ji otevřel. Aby mohl projít klenutým průchodem, musel sklonit hřbet. Kellington si utřela slzami

smáčené tváře a zrak upřela k zemi. Ze strachu oči zavřela. Nechtěla vidět, jak se na ni řítí ostrá čepel meče.

Zůstal stát na místě. Slyšela jeho dech. Čekala, kdy ji mečem pohladí po šíji, jenže k ničemu nedošlo. Po nekonečně dlouhé době se odvážila vzhlédnout. Rytíř se na ni upřeně díval a ona se při pohledu na něj opět zhrozila. Neměl nasazenou helmu, poprvé se jí tedy naskytl šance prohlédnout si celý jeho obličej. Čelist měl jako z kamene a k tomu dlouhý nos. Na někoho s tak příšernou pověstí působil poměrně mladě a nepoznamenaně. Nad očima dvou barev, jež jí stále naháněly hrůzu, se klenulo tmavé obočí. Od tmavých lesklých vlasů dlouhých po ramena se odráželo světlo podobně jako od křídel havranů. Obrův půvab ji velmi překvapil. Podle hrůzných činů, jež ho předcházely, očekávala ohavnou bestii.

Byl kolosální a chladný. Divoký barbar každým coulem. Dlouhou chvíli na sebe mlčky zírali. Kellington se v hrudi z nejistého osudu hromadila úzkost, až mlčení nevydržela.

„Poskytl jsi mu alespoň slušný pohřeb?“ vyhrkla.

Nadzvedl jedno obočí. „Nebudeš si určovat požadavky.“

Uvědomila si svůj nepatřičně drzý tón, přece jen byla stále velmi rozrušená. „Neurčuji,“ odvětila s větším respektem. „Pouze jsem ti položila otázku.“

Nyní zvedl obě obočí. „Vidím, že ani dva dny strávené v žaláři nikterak nezmírnily tvůj vzpurný temperament.“

Byla jí zima, měla hlad a z neustálého vlhka začínala marnodit. Z chabé fyzické kondice byla čím dál nedůtklivější. „Pokud mne chceš zabít, učiň tak hned.“

Poškrábal se na bradě a pak obří dlaně nechal spočinout na úzkých bocích. „Zatím tvoji smrt neplánuji,“ odušil. „Naproti pro tebe budu mít využití.“

Jeho slova jí útěchu nepřinesla. „Jaké? Mám tvým mužům dělat děvku? Být vaším cvičným cílem? Jaké než bolestivé, pokořující či jednoduše nepřijemné využití bys pro mne mohl mít?“

Dřepl si, až mu zapraskalo v kloubech. Instinktivně se od něj odtáhla. Zvedla k němu zrak a přes odpor si jej prohlížela. Přímo do očí se mu však stále zdráhala podívat.

„Máš ostrý jazyk, děvenko.“ Jeho šepot zněl jako vrčení. „Přede mnou bys jej měla držet za zuby. S neposlušnými služkami nemám trpělivost.“

V očích jí zajiskřilo. „Nejsem žádná děvenka, a už vůbec ne služka. Jsem lady Kellington Eleanor Coleby a můj otec slouží Williamu de Vesci, baronovi z Northumberlandu. A nejsem neposlušná. Pouze kladu otázky, jejichž odpovědi mi stále dlužíš.“

Jax pozoroval, s jakou vášní se dokáže bránit, a samotného jej překvapilo, jaký to na něj udělalo dojem. Život mu ušetřil tolik ošklivých zkušeností, že vlastní emoce zcela zapudil. Tato titěrná žena v sobě skrývala víc odvahy než kdejaký dospělý mužský, o čemž se koneckonců přesvědčil hned, když na hrad vkročil. Za krátký čas, jež s emocionální a troufalou Kellington Coleby strávil, na ní neshledal nic, co by se mu přičilo. Jenže vzhled i postoj byly pomíjivé. Na to, aby se jí nechal očarovat, byl až příliš protřelý.

„Tvrдила jsi, že na sebe za svého otce a poddané vezmeš jakýkoliv trest,“ poznamenal. „Jsi stále tak ochotná?“

Navzdory hrůze statečně přikývla. „A-ano. Co se mnou uděláš?“

Neodpověděl, jen si ji dál prohlížel. Kellington pochopila význam otázky a rázem ožila.

„Naznačuješ snad, že můj otec a všechen náš lid jsou stále naživu?“ zeptala se dychtivě.

Chvíli ji napíнал. „Někteří z nich.“

Všiml si, že se jí oči zaplavily slzami. Snažila se proti nim bojovat. „A můj otec?“ zašeptala.

„Stále žije.“

Zamrkala a velká slza jí stekla na špinavé šaty. Jax v hrudi ucítil podivné škusnutí. Netušil, co znamenalo. Za ta dlouhá léta spatřil potoky slz a nikdy jej nijak neobměkčily.

Hysterické scény v něm naopak vzbuzovaly krvelačnost. Lačnil po cizím strachu. Jenže s ní to bylo jiné.

„Kde je?“ zaprosila, zatímco si utírala slzy.

„Stačí, když ti sdělím, že je v pořádku,“ odvětil a sledoval, jak jí přes obličej přešla vlna emocí. „Pověděl mi, že od správcovy smrti máš chod pevnosti na starosti ty a že o hradní pokladně víš víc nežli on.“

Ustrnula v pohybu a zvědavě na něj vykulila oči. „Proto si mne zatím ušetřil? Žádáš ode mne vyzvědět, jaké je naše bohatství?“

Zavrtěl hlavou. „Vím, jaké je vaše bohatství. Chci vědět, co tomuto místo dále náleží.“

„Nerozumím.“

„Mám na mysli ovce, hovězí dobytek a další. Pelinom je bohatý hrad a já bych rád věděl, jaký majetek jsem získal a co všechno mi patří.“

Zamyslela se. „A jen co ti vše vyzradím, co se mnou uděláš? Splním tím přece svůj účel.“

Ještě chvíli na ní visel očima a pak se postavil. Byl obrovský, v kobce zabíral veškeré místo. Kellington zalapala po dechu. Jeho přítomnost ji dusila.

„Ještě jsem se nerozhodl, zatím jsi užitečná.“

„A když odmítnu?“

„To bych být tebou nedělal.“

Znělo to jako žádost. Z výroku ji zamrazilo víc než z kdejaké výhrůžky. Nebylo moudré jej popuzovat. Sklopila hlavu, přestože obvykle říkala, co měla na srdci.

„Můj trest,“ pravila tiše. „Na co se mám připravit?“

Zamyslel se, načež se k ní opět sklonil. Jejich těla byla nepatříčně blízko. Než se Kellington stačila vzepřít, vzal jí bradu do dlaně, aby si mohl lépe prohlédnout její krásnou tvář. Ruku měl tak velikou, že pohltila polovinu její hlavy. Čím déle se na ni díval, tím v něm vzbuzovala více zájmu.

„Postav se,“ nařídil.

Jeho dvoubarevné oči ji hypnotizovaly, kolena se jí třásla. Učinila, jak přikázal, a zvedla se na vratké nohy, jež měla příliš dlouho složené na studeném kameni. Zrak klopila k zemi, jeho pohled byl téměř hmatatelný. Cítila, jak z něj vyzařuje spalující žár. Jako kdyby ji studoval sám ďábel.

„Svlékni si šaty.“

Vzhlédla k němu s panikou v očích, on si však zachovával ledově chladný výraz. Teď již věděla, jaké potrestání si pro ni připravil. Potlačila slzy, poněvadž přísahala, že kvůli své rodině snese cokoliv. Nyní si tím již nebyla tak jistá.

Třesoucícma se rukama se snažila rozvázat korzet, šlo to však ztuhla. Zmrzlé prsty odmítaly spolupracovat. Neobratně zápasila s vázáním tak dlouho, dokud to Jax nevydržel, zatočil ji kolem své osy a korzet hbitě rozvázal. Než se vzpamatovala, svršek jí přetáhl přes hlavu.

Šaty dopadly na zem. Kellington oděná jen do vlněné spodní košilky a bruchů se chvěla po celém těle. Jax z ní nespouštěl zrak. Jako kdyby do ní píchalo tisíce malých jehliček. Zavřela oči, aby té potupě nemusela být svědkem.

„Košili,“ rozkázal znovu. „Sundej si ji.“

Navzdory potupě poslechla. Začal s ní cloumat vztek. Jestliže měl v úmyslu ji ponížit, nebude jej prosit o slitování. Takovou radost mu neudělá. Hodlala prosit za ostatní, nikoliv za sebe. Jen doufala, že ji odvaha neopustí.

Košilka přistála vedle šatů. Od pasu nahoru byla nahá, nijak však své partie nezakrývala. S očima upřenými na podlahu stála hrdě a vzpřímeně, odhodlaná neztratit zbytek důstojnosti.

Jax prožíval zajímavý okamžik. Požádal ji, aby se svlékla, jelikož chtěl vidět, co pod šaty skrývá. Zároveň chtěl zjistit, kam až sahá její odvaha. Očekával slzy, prosby, kletby všeho druhu. Ona však dál plnila jeho rozkazy. A ještě více než projevená kuráž ho překvapila vlastní reakce. Zájem se proměnil v chtíč. V žilách mu pulzovala vášně.

„A nyní spodky,“ zachraptěl.

Navzdory vzlykům ze sebe spodní prádlo obratně stáhla a rozhořčeně ho odhodila na zem. Stála před ním tak, jak ji pánbůh stvořil. Jax při pohledu na tu nebeskou krásu oněměl. Útlý krk a ramena ustupovaly pevným a plným nadržům. Bradavky vlivem chladu žaláře nabíraly podobu malých oblázků. Pas měla drobný, boky žensky tvarované a stehna k nakousnutí. Každá část jejího těla v něm vzbuzovala nezměrnou touhu.

Srdce mu bilo jako o závod, dlaně se mu potily. Původní zkouška pro Kellington dávala zabrat hlavně jemu samotnému. Nikdy by jí to však nepřiznal. Musel dosáhnout svého.

Než se nadála, položil jí zády na vlhký balík slámy, jenž jí poslední dva dny sloužil místo lože. Kellington vyjekla strachy, když na ni dolehla tíže mohutného těla. Od krve špinavá kroužková košile ji škrábala na jemné pokožce. Přestože se nemohla hnout, přestože byla zcela bezbranná, nevyužil situace a nedotkl se intimních partií. Svou vášeň držel na uzdě.

Obrovskou dlaní jí sevřel pas a hlavu držel vzpřímenou. Dlouhé nemyté vlasy se jí otíraly o tváře. Vystrašená Kellington se mu zadívala do očí. Odvaha ji pomalu opouštěla.

„Čiň, jak musíš, můj pane,“ špitla. „Nebojím se.“

Obličej držel v bezprostřední blízkosti. V porovnání s její subtilní postavou působil gigantickým dojmem. Sám si toho všiml. Avšak na to, jak byla drobounká, projevovala obdivuhodnou statečnost. Měla by křičet jako o život. Místo toho žádala, aby vykonal, na co měl chuť. Začal v něm pro tuto ženu klíčit respekt.

„Pak si to již někdy zažila,“ utrl se na ni a čekal, jak zareaguje. „Pravá panna by byla strachy bez sebe.“

„To je lež,“ bránila se a půvabný obličej se jí zbarvil do ruda. „Řekla jsem, že přijmu jakýkoliv trest, jaký si pro mne připravíš.“

Rychlým pohybem ji přetočil na břicho a znovu ji zalehl. Velikánskou nohu jí položil na hýždě a stehno a pravou

rukou ji chytl za rameno. Byla stejně nahá, jako když přišla na svět, a stejně dokonalá jako anděl. Jax upíral oči na její zlatou kšticí a dával pozor, aby se nedotkl ničeho, co by podnítilo jeho chtíč. Alespoň prozatím. Obával se, k čemu by došlo, kdyby si dovolil znovu pohlédnout směrem dolů. Jeho přirození se nezadržitelně probouzelo k životu.

„Stále nemáš strach?“ zaburácel jako hrom.

Byla vyděšená k smrti. Obličej měla přitlačený ke slámě, celé tělo znehybněné Jaxovou silou. Snažila se zadržet slzy. Nechtěla, aby se těšil pohledem na její nešťastnou tvář.

„Ne,“ vydechla. „Pakliže mne žádáš potrestat, pusť se do toho.“

Zarazil se. Se zrakem upřeným na blond hřivu se přes vzrůstající touhu usmíval. Nedokázal si pomoci. To, že se v plesnivém žaláři tiskl na nahou ženu, mu kdovíproč přišlo náramně humorné. Měla kuráž, a přestože obvykle smělymi ženami opovrhoval, Kellington jej přitahovala.

Ruku posunul níž. Chtěl jí uštědřit lekci, na niž nikdy nezapomene. Prsty sunul po zádech směrem k hýždím. Špinavá pracka na běloskvoucí kůži. Hebká pokožka ho fascinovala, nenechal se tím však unést. Když pokročil až ke kříži, nepatrně sebou cukla. Konečně spustil zrak ze záplavy vlasů a zadíval se na své zbloudilé prsty. Zdržovaly se u kostrče, v místech, kde se klenul oblý zadeček. Jaxovo přirození hořelo vzrušením, on se však držel zkrátka. V hlavě se mu rodil plán.

Dlaní chvíli tancoval nad hýžděmi, až to nevydržel a pohladil je. Byly líbezné, zkrátka dokonalé a měly tvar srdce. Nohu odsunul stranou, aby k zadnici získal lepší přístup, načež Kellington poprvé za celou dobu tiše zakňučela. Zarazil se a s dlaní stále položenou na zadku očekával nářek. Ten však nepřicházel. Pohládl ji, jen aby v ní vzbudil další reakci. Pevně zavřela oči a tvář schovala do slámy. Poté ruku pozvedl a pořádně ji plácnul.

Kellington zvedla hlavu, a aby nevykřikla bolestí, kousla se do rtu. Jax se posadil a levou ruku jí přitlačil na záda.

„To je za tvůj drzý jazyk. Řekl jsem ti, ať jej držíš za zuby. Myslel jsem to vážně.“

Následovalo další plácnutí a tentokrát už Kellington vykřikla.

„To je za tvého otce.“

Další ostré plesknutí.

„A toto za vzdorování mé armádě.“

Jakmile trest dospěl ke svému konci, dívčiny hýždě byly nepřírozeně rudou barvu. Jax měl obrovské ruce a silný úder. Z očí jí kanuly slzy, proto je pevně zavřela. Držela je zavřené, dokud ji nepřetočil na záda a nechytl za paže. Zírala do hypnotických očí dvou barev a mísil se v ní strach se zlostí. Jeho výraz naproti tomu zůstával chladný.

„Teď se oblékni,“ zavrčel. „Doprovodíš mne do hradu, abychom si promluvili o majetku, jenž mi nyní náleží.“

Pustil ji a Kellington se zhroutila do balíku slámy. Otočil se k ní zády, postavil se k bráně a čekal, až se nasouká do šatů. Byla zmatená a pro slzy v očích se jí nedařilo vzpamatovat, natož sesbírat pohozené svršky. Slepě na sebe navlékala jeden kus oblečení za druhým a dávala si pozor, aby nevyloučila jediný zvuk. Zapřísáhla se, že před tím mužem nikdy neprojeví bolest ani bázeň. Hněv ji neopouštěl, přestože věděla, že se na ní mohl dopustit daleko větších ohavností.

Když si nazula kožené střevíce, tiše jako myška se vedle něj postavila, načech otevřel bránu a nechal ji projít. Žalář se nacházel v podzemí pod hlavní věží a vedly z něj pouze jedny dveře. V tichosti vystoupali po schodech nahoru a vyšli na nádvoří.

Tehdy Kellington opustila veškerá odvaha. Stačil jí jediný pohled na okolní hrůzu a nahromaděný řev, jenž tak dlouho potlačovala, se jí vydral ze rtů s překvapivou lehkostí.

Kolem dokola viděla jen samé mrtvolky.